

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku J. G.
przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 czerwca 2010 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 9 grudnia 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wnioskodawca J. G. w sprawie przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu o wysokość świadczenia wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 grudnia 2009 r., którym: I. oddalono wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 30 września 2009 r. oraz jego doręczenie; II. odrzucono wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 września 2009 r. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu. Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił to zażalenie w

części dotyczącej oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku jako niedopuszczalne.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga dopuszczalność zażalenia, gdyż zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c. w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Trafnie Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie w zakresie dotyczącym oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, gdyż nie jest to postanowienie kończące postępowanie (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNAPiUS 2000 nr 24, poz. 887; OSNC 2001 nr 1, poz. 1; OSP 2001 nr 5, poz. 76 z glosą W. Broniewicza; Przegląd Sądowy 2001 nr 5, s. 122 z glosą J. Smólskiego). Za postanowienie kończące postępowanie należy natomiast uznać postanowienie odrzucające wniosek o doręczenie odpisu wyroku sądu drugiej instancji z uzasadnieniem. Złożenie wniosku o doręczenie orzeczenia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem (jeżeli jest wymagane) i ewentualnie doręczenie tego orzeczenia jest bowiem warunkiem skutecznego złożenia skargi kasacyjnej (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2003 r., II UZ 36/03, OSNP 2004 nr 10, poz. 178 oraz z dnia 16 grudnia 2005 r., II PZ 47/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 360).

Trafność zaskarżonego postanowienia w części odrzucającej wniosek skarżącego o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 30 września 2009 r. zależy natomiast od oceny zasadności złożonego wraz z nim wniosku o przywrócenie terminu. Orzeczenie w przedmiocie tego wniosku nie podlega bowiem, jak wskazano wyżej, odrębnemu zaskarżeniu, ale zgodnie ze stosowanym odpowiednio art. 380 k.p.c., w tym zakresie postanowienie to podlega rozpoznaniu na wniosek strony (por. postanowienia Sąd Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CZ 109/02, LEX nr 75273; z dnia 17 maja 2002 r., I CZ 31/02, LEX nr 55094, z dnia 4 marca 2005 r., II UZ 72/04, OSNP 2005 nr 20, poz. 325 oraz z dnia 16 grudnia 2005 r., II PZ 47/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 360). Wprawdzie

wnioskodawca w zażaleniu nie złożył wyraźnie wniosku o rozpoznanie postanowienia w zakresie niezaskarżalnego orzeczenia co do wniosku o przywrócenie terminu, ale praktycznie w całości zażalenie dotyczy tego przedmiotu.

Według art. 168 § 1 k.p.c., jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. W piśmie zawierającym wniosek o przywrócenie terminu należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek (art. 169 § 2 k.p.c.), natomiast przywrócenie terminu zależy od wykazania przez stronę braku winy w niezachowaniu terminu. Skarżący w uzasadnieniu swego wniosku wskazał, że jest 80-letnim schorowanym człowiekiem. Obok licznych schorzeń cielesnych ma też niedomogi psychiczne, które powodują częste zaniki pamięci. Powołał, iż już w 1994 r. Wojskowa Komisja Lekarska rozpoznała u niego między innymi „zespół psychoorganiczny z cechami otępiennymi”.

Sąd Najwyższy podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego, iż podniesione przez skarżącego okoliczności nie stanowią wystarczającej podstawy do przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i jego doręczenie. Wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł 30 września 2009 r., termin złożenia wniosku sporządzenie uzasadnienia i doręczenie upłynął zatem 7 października 2009 r. (art. 387 § 3 k.p.c.), zaś powód wniosek ten złożył w dniu 8 października 2009 r. W takim stanie rzeczy, wykazanie przez wnioskodawcę braku winy w niezachowaniu terminu, powinno być powiązane z przedziałem czasowym pomiędzy 1 a 8 października 2009 r. poprzez wskazanie dowodów, iż w tych właśnie dniach doszło do zaników pamięci. Jak wykazuje przebieg postępowania (zachowanie terminu na złożenie odwołania od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego, wniosku o sporządzenie uzasadnienia i na wniesienie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 czerwca 2009 r.) stany otępienne nie mają u wnioskodawcy charakteru permanentnego. Na wnioskodawcy ciążył zatem obowiązek wykazania, iż w otwartym terminie na złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i jego doręczenie objawy chorobowe zaostrzyły się. Skarżący nie skorzystał także z możliwości uczestnictwa w rozprawie, na której był rozpoznawany jego wniosek o przywrócenie terminu a tym samym pozbawił się możliwości złożenia przed Sądem ewentualnych dodatkowych wyjaśnień.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.